

[Palle Simonsen]

tanker endnu en gang. Hvad angår anvendelsen af pengene, er det som bekræftet af statsministeren et spørgsmål, som vi kommer tilbage til at forhandle om.

Melchior (CD):

Statsministerens redegørelse var prisværdig kort og prisværdig klar, og jeg kan på CDs vegne give tilslutning til, hvad der blev sagt. Det fører automatisk til, at CD ikke kan stemme for det af forespørgerne fremsatte dagsordensforslag. Naturligvis har retsforbundet som alle andre lov til at fremsætte forslag, herunder også forslag til dagsorden, selv om man på forhånd ved, at der ikke er mulighed for vedtagelse. Imidlertid finder jeg det kun meningsfyldt at gøre noget sådant, når man derved bringer noget nyt frem til diskussion eller markerer et nyt standpunkt. Jeg synes, ingen af delene er tilfældet med denne forespørgsel eller med denne dagsorden, men jeg indrømmer, at det er et subjektivt standpunkt; andre kan se anderledes på det.

Det er helt oplagt for CDs vedkommende, at vi som deltagere i augustforlig I vedstår dette forlig. Vi har taget det lige så alvorligt som alle andre. Må jeg i den forbindelse på en meget venlig og kollegial måde advare hr. Bertel Haarder, som benytter denne lejlighed til at håne augustforlig I så stærkt, som han gjorde det her. Min advarsel skal gå på, at hr. Bertel Haarder jo for sit partis vedkommende har et år tilbage endnu, inden klokken er lige så meget for augustforlig II, som den nu er for augustforlig I. Det kunne jo tænkes, at hr. Bertel Haarder til den tid kom i en tilsvarende situation og måtte erkende, at det, han og hans parti har været med til at lave, var lige så ufuldkomment som augustforlig I – og som det meste af, hvad mennesker, også vi mennesker herinde, kan foretage sig. Viljen har i begge tilfælde været den bedste, og løsningen bragte i hvert fald bedre resultater, end om disse aftaler ikke var indgået. Derfor tror jeg nok, det vil være klogt af hr. Bertel Haarder og hans parti at fare lidt med lempe.

Hr. Bertel Haarder tog forskud på debatten om det forslag, som vi skal diskutere under næste punkt på dagsordenen. Han ville måske bruge nogle ekstra minutter til præsentation af det. Jeg skal ikke gå ind i den

debat nu, men vil også her advare imod at drage alt for vidtgående slutninger. Hr. Bertel Haarder sagde, at hvis regeringen og andre partier ikke ville støtte det forslag, så var det for altid slået fast, at så var man ikke villig til at sprede ejendomsretten. Det minder mig lidt om, hvad der foregår i skolegårde: »Hvis du ikke vil, som jeg vil, så duer du altså ikke, for der er ikke andre viljer end min, og der er ikke andre veje end den, jeg anviser.« Også her vil jeg anbefale, at man er knap så kategorisk, for vi skal jo dog mødes om disse ting, og vi kommer også til at mødes om disse ting.

Tilbage til forespørgslen. Jeg skal kun gøre ganske få bemærkninger. Jeg mener, retsforbundet må indse, at spørgsmålet om disse dyrtidsportioner – både den første og den anden del af forespørgslen – ikke kan ses isoleret; der bør derfor ikke vedtages nogen beslutninger, som isolerer disse problemer fra alle de sammenhænge, som eksisterer.

Det forekommer mig, at hr. Ib Christensen i de to indlæg, han har haft lejlighed til at komme med her i dag, ligesom ville gøre sig til talsmand for de mennesker, som har disse penge til gode. Jeg mener at have grund til at vide, at organisationerne, både LO og Dansk Arbejdsgiverforening – naturligvis er jeg ikke bemyndiget til at tale på vegne af nogen af dem – foretrækker, at man ikke blander sig, ja, endda vil fraråde, vil have sig frabedt, at man blander sig i spørgsmålet om disse portioner på nuværende tidspunkt. Jeg synes altså, at retsforbundet i og for sig slet ikke går det ærinde, som man angiver at ville gå.

Jeg skylder nok i denne forbindelse en undskyldning til socialdemokratiets ordfører her i dag, for jeg er mig fuldt bevidst, at jeg i et radiotag for nogle uger siden spurgte ham, frittede ham og måske delvis pressede ham til at sige noget mere om disse portioner ud fra den intention, at det ville jo være dejligt for borgerne og for erhvervslivet i dets mere langsigtede arbejde, hvis man kunne sætte disse ting på plads, fordi viden om dette, stabilitet i dispositionerne, gør det lettere at disponere. Jeg gik måske lidt for hårdt på hr. Erling Olsen den dag. Jeg har ikke bare lov til, men også brug for at blive klogere, og efter at have arbejdet mig dybere ind i tingene må jeg erkende, at den meget vigtige sammenhæng, som de her debatterede problemer har med enormt mange andre vigtige proble-